

Підготовлені Господом

Президент Томас С. Монсон не раз говорив, що “Кого Господь покликає, того й готує” (Томас С. Монсон “Duty Calls,” *Ensign*, May 1996, 44). Ці слова несуть істину, що ніхто не здатен служити у царстві Господа, опираючись лише на власні заслуги. Незалежно від нашого попереднього досвіду служіння у Церкві чи від того, скільки ми, на нашу думку, знаємо, коли ми служимо Йому, ми завжди покладаємось на допомогу небес у нашій підготовці. Іноді нові, так само як і досвідчені, члени Церкви відчувають, що вони ніколи не відповідатимуть очікуванням, що їхніх дарів і талантів недостатньо, що вони ніколи не зможуть служити настільки ж добре, як і ті, хто перед цим служив у покликанні, яке вони щойно отримали.

Початкове або тимчасове відчуття приголомшення новим покликанням або дорученням у винограднику Господа є природним для людини, і запросить уможливаючий Дух Господа, який замінить страх на віру. Якщо ви таке відчували, ви в хорошому товаристві.

“Та Мойсей сказав до Господа: “О Господи, —я не промовець ні від учора, ні від позавчора, ані відтоді, коли Ти говорив був до Свого раба, бо я тяжкоустий та тяжкоязикий” (Вихід 4:10).

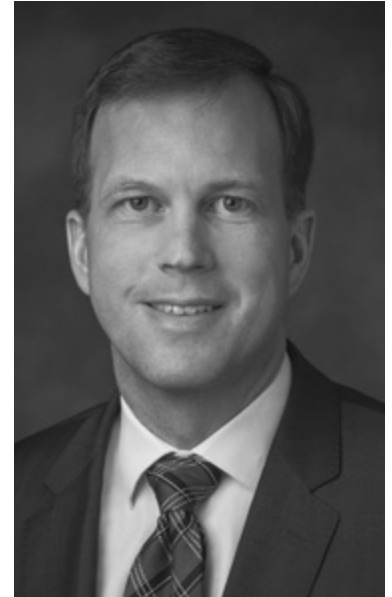
“І коли Енох почув ці слова, він вклонився до землі перед Господом і промовив перед Господом, кажучи: Чому це я знайшов прихильність у Твоїх очах, я ж бо просто хлопець, і всі люди ненавидять мене; бо я тяжкоустий; так чи я слуга Тобі?” (Мойсей 6:31).

У 1837-му році, коли Церква переживала складні часи в Кіртланді, шт. Огайо, Пророк Джозеф Сміт покликав Гебера С. Кімбола поїхати до Англії, аби розпочати там місіонерську роботу. Брат Кімбол вигукнув у пориві самоприниження: “О, Господи, я людина, яка заїкається, та й в усьому іншому невідходяща для такої роботи. Як я можу їхати

проповідувати у тій землі, яка у всьому християнському світі відома своєю вченістю, знаннями й благочестям, ... і до людей, чий розум є притчею во язицех!” (Орсон Ф. Уїтні, *Life of Heber C. Kimball* [Bookcraft, 1967], p. 104).

У кожного з вищезгаданих гігантів проблема полягала не у слабкому свідченні про Господа, про евангелію чи про те, що вони отримали своє покликання через натхнення, але в усвідомленні того, що вони самі не підходили для завдання, яке мали виконати; в усвідомленні того, що їхні таланти і здібності, якими б великими вони не були, були недостатніми для того, аби виконати завдання, особливо, мабуть, у світлі спогадів про попередні особисті невдачі, або навіть гріхи. Коли б ви не відчували, що вам чогось не вистачає, що для вас це занадто, що “неможливо” для вас виконати те, до чого Господь покликав вас, перед вами постає вибір, відоме роздоріжжя: сумніви в собі і розчарування з одного боку, і зміна з допомогою Небесного Батька та Ісуса Христа з іншого.

Як навчав мудрий старійшина Максвелл: “Нам слід навчатися з наших помилок, але потім слід якомога скоріше забувати їх. Якусь цінність може мати “короткочасне прокручування” досвіду в голові, заради засвоєння необхідного уроку, але потім слід рухатися далі. Та дехто з нас займається “постійним прокручуванням”, що може виснажувати і руйнувати нашу впевненість у собі” (Старійшина Максвелл, *All These Things Shall Give Thee Experience*, p. 87). “Виснажувати” означає послаблювати, або зменшувати енергію чи життєву силу чогось, наприклад вашого свідчення чи

**Президент Йорг Клебінгат,
другий радник у президентстві
Східноєвропейської території**

самовпевненості. Тому, якщо вас “покликано до роботи”, зосередженість на тому, чого вам, можливо, не вистачає, продовжить послаблювати вас і віддалить вас від віри в чудеса. Розчарування, яке прийде в результаті цього, як правило, прийде не через відсутність навичок чи здібностей, але через відсутність сміливості й віри. Тому, у той час як постійне усвідомлення своїх слабкостей допомагає долати їх, “мистецтво мудрості—це мистецтво знати, на що не звертати увагу” (William James, *Familiar Quotations*, ed. John Bartlett, Boston: Little Brown and Co., 1980, p. 649).

За яких умов тоді Господь підготує вас, кого Він покликав? І для членів Церкви і для місіонерів підходить наступна порада з путівника “Проповідуйте Мою євангелію”: “Пам’ятайте, що ваша впевненість і віра мають ґрунтуватися на Христі, а не на вас самих. Покладайтеся на Духа, а не на власні таланти і здібності” (“Проповідуйте Мою євангелію”, с. 100). З Його точки зору, підготовленість не стільки залежить від вас і ваших нинішніх навичок чи здібностей, скільки від того, що ви спершу запросили допомогу Ісуса Христа, а потім дозволили Йому буквально працювати з вами і через вас; це залежить від того, наскільки ви щиро вірите, що ВІН може досягти Своїх цілей, надавши вам здатність служити в Його ім’я.

Хоча ми іноді можемо бути невисокої думки про себе, саме наше прийняття Його заслуг і наше бажання покладатися на них, на заслуги Ісуса Христа, має найбільший вплив! Давайте ви виберете віру замість сумнівів, давайте ви дозволите Спасителю нести ваш тягар разом з вами, і давайте ви будете радісно приймати і виконувати покликання, які до вас приходять через обраних слуг Господа. По мірі того, як ви будете впокорювати себе і з вірою прикликати сили небес, “буде дано вам у той самий час, так, у ту саму мить, що вам слід казати” і для вас виповниться обіцяння, що “якщо ви робитимете це, Святий Дух буде пролито у свідченні про все, що ви казатимете” (УЗ 100:6, 8). ■

Відвідання старійшиною Каллістером Київського Українського колу

Антон Сабуров, Київський Український кіл, Воскресенський приход

Збори для членів Церкви і гостей.

У період з 31 жовтня по 2 листопада 2014 р. Київський Український кіл відвідав старійшина Тед Р. Каллістер, генеральний президент Недільної школи Церкви, а також його дружина. Його супроводжував старійшина Рендалл К. Беннетт, перший радник у президентстві Східноєвропейської території. Вони зустрічалися з неодруженою молоддю віком від 18 до 30 років, з учителями допоміжних товариств, з членами Церкви Київського колу, а також гостями. На всіх цих зібраннях брати і сестри мали чудову нагоду зміцнити своє свідчення завдяки яскравим духовним виступам.

Одним з важливих заходів у рамках цього візиту було навчання, яке провів старійшина Каллістер для вчителів. Він зазначив: “Ми не можемо стати ідеальними вчителями. Наша мета—навчати разом зі Святим

Духом”. Він попросив усіх, хто навчає, не губити з виду таку важливу мету навчання, як захист і зміцнення віри слухачів. Закінчуючи свій урок, ми маємо натхненно закликати своїх учнів діяти і застосовувати в житті вивчене.

Учителям необхідно готуватися до уроків разом зі Святим Духом, і дуже важливо, щоб вони любили тих, кого навчають. Слід пам’ятати, що підготовка до уроку—це не лише виділені одна чи дві години у п’ятницю чи суботу, а це постійний процес, що триває протягом всього тижня. Старійшина Каллістер розповів, як він готується до виступів. У нього є папки, куди він збирає матеріали, що стосуються різних духовних тем. Коли виникає якась ідея, він записує її і кладе у відповідну папку. Така система допомагає використовувати різні ідеї

для підготовки до виступів та уроків.

Старійшина Каллістер наголосив на важливості одкровенень, які отримують і вчителі, і учні. Як нам краще розвинути здатність отримувати одкровення? Ми можемо молитися про це. Слід пам'ятати, що Бог Сам хоче давати нам одкровення (УЗ 6:14). Дехто вважає, що одкровення приходять як ангел, що сходить з неба. Але часто одкровення даються нам через щось просте. Отримання одкровення—це не заміна роботи над собою чи відключення здорового глузду. Нам часто доводиться вибирати між отриманим одкровенням і мирським судженням, причому останнє може “нашіптувати”, що одкровення не спрацює. Але нам потрібно враховувати, що отримання одкровення і його застосування вимагають, щоб ми були терпеливими і продовжували вірити.

Сестра Каллістер у своєму виступі говорила, як любити тих, кого ми навчаємо, і нагадала, що є багато способів показати учням, що ми турбуємося про них, звертаючись до них особисто.

Президент Беннетт звернув увагу присутніх на те, як старійшина і сестра Каллістер проводили навчання, наголосивши на їхній щирій зацікавленості аудиторією.

Дух був присутній на всіх зборах, і кожний, хто їх відвідав, міг відкрити для себе важливі істини про евангелію, Ісуса Христа, Спокуту. ■

Вечори дружби

Ірина Петричко

Українська Львівська місія,
Львівська філія

У Львівській філії щотижня проходять так звані вечори дружби. На них приходять члени Церкви, їхні друзі, ті, хто відвідує уроки англійської мови з місіонерами. Мета цих заходів—познайомитися, подружитися, весело провести час, взяти участь в якійсь грі, послухати музичні виступи, розповісти бажаним про Церкву. Важливим у цьому заході є й те, що кожний по черзі готує виступ на духовну тему.

Настя Напраснікова: Наші вечори дружби завжди заряджають позитивом. Тут можна познайомитися з дуже різними, але надзвичайно цікавими людьми. Мені подобається традиція проводити наших місіонерів служити на місії повного дня. Для них готується особлива програма, яка б могла зміцнити їх духовно, налаштувати на служіння Господу та ближнім. На цей наш захід можуть приходити всі бажані. Ми раді гостям!

Роман Лісний: 13-й символ віри навчає: “Якщо є щось чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього”. Я вважаю, що саме цього й прагли ті, хто вирішив організувати такі чудові заходи, як вечори дружби. Я з нетерпінням чекаю їх, тому що вони збирають нас разом і дарують радість спілкування. Це час, коли я сильно відчуваю

вплив Святого Духа, навчаюся чомусь цікавому, корисному, зміцнюю стосунки з іншими людьми і Богом. Завдяки цим вечорам ми стаємо більш згуртованими, дружними, сильніше відчуваємо повагу і любов одне до одного. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

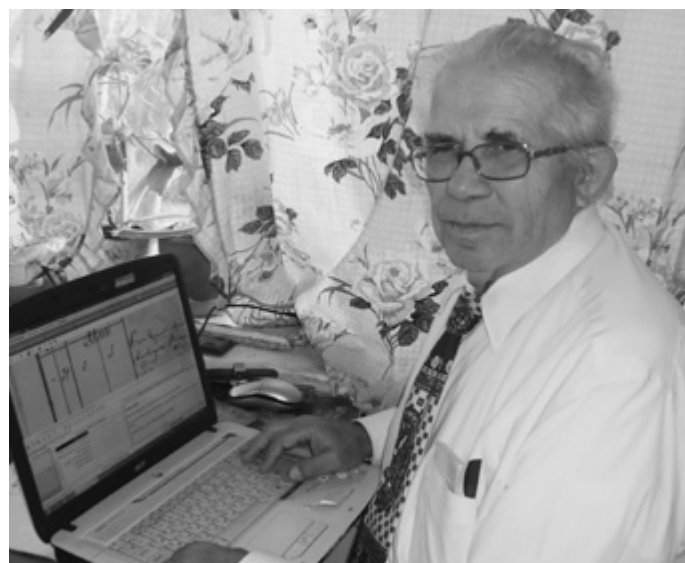
“Бо дуже могутня
ревна молитва
праведного!”
(Якова 5:16)

Яна Франчекайте

Українська Дніпропетровська місія,
Донецька об'єднана філія

Борис Прокопович Кузянков член Церкви з 1997 р. Незважаючи на свій поважний вік, йому 75 років, він активно й успішно бере участь у програмі індексування. На запитання, коли він

Борис Прокопович Кузянков

почав займатися індексуванням, брат Борис відповідає: “Як тільки воно в нас розпочалося”.

Для зручності служіння Борис Прокопович придбав неновий ноутбук і спробував самостійно розібратися у цій новій справі. “Спочатку в мене нічого не виходило. Я просив сестер із центру сімейної історії допомогти мені. Вони старалися й розповідали, що я мав робити, але коли я повертався додому, у мене знову нічого не виходило. Я навіть сердився на них за те, що вони не можуть мене навчити”.

Незважаючи на труднощі, Борис Прокопович завзято продовжував вчитися індексувати. Він просив допомоги у всіх, хто вмів це робити, але

робота мало просувалася вперед. “Приблизно рік тому, мабуть, Сам Господь підказав мені помолитися й попросити допомоги у Нього,— розповідає брат Борис.—Я став робити це регулярно і справа зрушила з місця. Тепер я знаю, що Господь відповідає на всі наші молитви, але робить це Він, коли вважає за потрібне і Своїм, Божим, способом. Не думайте, що Він не допомагає, Він обов’язково пошле Свого Духа на допомогу, якщо ми продовжуємо йти у правильному напрямку. Я Йому дуже вдячний”.

Тепер брат Борис індексує з великим успіхом. Він входить у трійку лідерів з індексування у своїй філії. ■

Вірити й діяти

Георгій Єрьомін

Українська Дніпропетровська місія, Полтавська філія

Святих останніх днів по всьому світу об’єднує бажання стати більш схожими на нашого Небесного Батька. Сам Спаситель сказав: “Отже, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний” (Матвій 5:48). Зробивши перші кроки на цьому шляху, пройшовши через обряди хрищення і дарування Святого Духа, ми далі повинні з честю пройти всі випробування цього земного життя і повернутися до нашого Творця.

Трапляється, що мирські клопоти зваблюють нас, і ми виявляємо, що рух вперед уповільнюється або змінюється сам напрямок руху. Часом ми починаємо ставитися до своїх духовних дарів, благословень і навіть чудес, що відбуваються навколо нас, як до чогось належного.

**Георгій
Єрьомін**

Наш Небесний Батько, діючи за планом спасіння, встановив обряди, під час проходження яких ми укладаємо завіти з Ним і даємо Йому урочисті обіцяння. Виконуючи Його заповіді, ми наближуємося до Нього і стаємо кращими, чистішими, чеснішими, тобто більш досконалими. Виконувати заповіді й дотримуватися завітів ми повинні зі святістю в серці, відчуваючи спонукання любити Бога і Його Сина та

бажаючи виконувати Їхню волю. Якщо ми виконуємо все це автоматично, на замислюючись над тим, що має спонукати нас до дії, то потроху стаємо схожими на фарисеїв, які дотримувалися букви закону, але забували про його дух. Ми—святі останніх днів і маємо вважати святим та священним те, що визначив для нас Батько.

У моєму житті був період, коли мені довелося багато часу віддавати роботі. І незважаючи на те, що я готувався до цього, мені та моїй сім’ї було важко пережити ті місяці. Часу на вивчення Священних Писань стало менше, я не міг достатньо часу проводити зі своєю сім’єю. Іноді в неділю я ловив себе на думці, що замість того, щоб розмірковувати про духовне, я думаю, як найефективніше виконати те чи інше завдання на роботі. Багато з того, до чого я мав би ставитися як до святого, відійшло на другий план. І це сталося не

тому, що я втратив віру, а тому, що я перестав діяти за нею.

Тоді я й усвідомив, що шанування—це не споглядання; нам потрібно вірити й діяти, щоб здійснити це на практиці, бо, як ми знаємо, “віра без діл—мертва!” (Якова 2:26). Шанувати священну жертву Ісуса Христа ми зможемо тільки тоді, коли відвернемося від своїх гріхів і будемо щодня дотримуватися принципу покаяння в нашому житті. Ставитися по-святому до підказок Святого Духа ми зможемо тоді, коли, довірившись їм, будемо діяти відповідно. Шанувати сім’ю, основу суспільства, заповідану нам Батьком, ми зможемо, дотримуючись закону цнотливості, виявляючи віру і прислухаючись до порад сучасних пророків. Цей перелік кожний може продовжити сам: вивчення Священних Писань, молитва, виконання настанов пророків, щотижневе причастя.

У моєму випадку, коли в кінці кінців робота була зроблена і настав час для висновків, я усвідомив, що засвоїв такий урок: я повинен не тільки думати чи говорити про свої пріоритети, а діяти за вірою, щоб виявляти належну святість. Я зрозумів, що незважаючи на всі життєві клопоти, я ніколи не повинен дозволяти собі неухважно або неповажно ставитися до того, що Батько Небесний вважає святим.

Виявляючи віру і діючи за нею, ми зможемо розвинути в собі ті якості, які наблизять нас до Спасителя. ■

Ключ до щастя

Світлана Піддубна

Борщагівський приход,
Київський Український кіл

Коли ми з чоловіком сиділи за весільним столом і родичі давали нам поради терпіти і прощати, ми думали, що вони дуже нещасливі люди. У нашому житті, як нам уявлялося тоді, не буде необхідності терпіти і прощати, у нас не буде ні суперечок, ні незгод, бо ми любимо одне одного і в нас є євангелія.

Час показав, що наші родичі були мудрими людьми й знали сімейне життя краще за нас. Я також не уявляю, як би склалося наш подружнє життя без євангелії. У документі “Сім’я: Проголошення світові” сказано, що “щасливі шлюби й сім’ї засновуються та зберігаються на принципах віри, молитви, покаяння, прощення, поваги, любові,

співчуття, праці, а також здорового відпочинку”.

На лекції Стівена Кові (всесвітньо відомого американського спеціаліста з питань керівництва в галузі управління, члена Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів), присвяченій сімейним стосункам, один із слухачів запитав: “Що мені робити? Я вже не кохаю свою дружину”. Стівен Кові відповів: “Любити—це дієслово. Ідіть і кохайте її”. А інший лектор дав завдання своїм слухачам прийти і сказати своїй дружині: “Я тебе кохаю”. На що один з них заперечив: “Навіщо мені це казати, вона й так про це знає”.

Я дуже кохаю свого чоловіка. Він—чудовий. Але з роками я зрозуміла: якщо я хочу зберегти і зміцнити ті почуття, які в нас були в день весілля, то повинна навчитися бути хорошою дружиною. Я вдячна мудрим порадам і

*Ігор і Світлана
Піддубні зі
своїми дітьми
Олександром,
Поліною,
Денисом
і Ганною*

прикладу наших керівників. Я із задоволенням відвідую заняття для зміцнення шлюбу, бо на кожному з них я дізнаюся про щось нове і розумію, що я можу робити краще або побачити, де я помиляюся.

Я вчуся казати своєму чоловіку, що кохаю його, вчуся помічати хороше, не критикувати, говорити компліменти, робити сюрпризи, учусь розуміти, що не лише моя думка є правильною.

Мороній навчав нас доконалій любові: “Милосердя довго терпить, і є добрим, і не заздрить, і не чваниться, не шукає для себе, легко не дратується, не думає злого, і не втішається беззаконням, але втішається істиною, зносить усе, вірить усьому, надіється на все, витерпить все” (Мороній 7:45). Щоб втілити це в житті, треба цьому постійно вчитися. Одне літне подружжя запитали, як їм вдалося

зберегти свій шлюб щасливим. Чоловік відповів: “Я її любив, а вона мене прощала”. Ми з чоловіком ніколи не закінчуємо день, не помирившись.

Чудо прощення наповнює нас знову любов’ю і щастям. Воно не дозволяє якимсь дрібницям закреслити нашу вічну перспективу.

Я знаю, що бути вірною завітам, жити за евангелією і удосконалювати себе—ось що є ключем до щастя. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

“Нас Господь покликав на служіння”

Олексій Яцюк

Харківський приход, Київський Український кіл

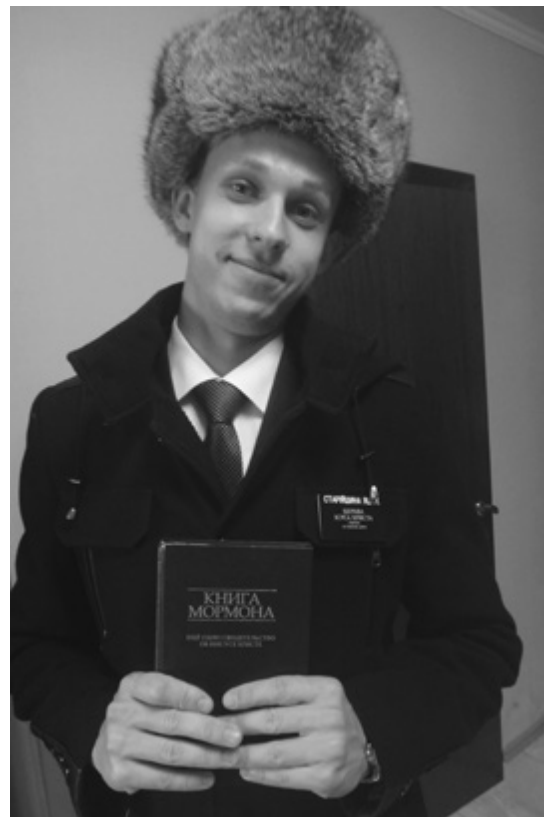
Ще зовсім недавно мене називали старійшиною, але, на жаль, цей чудовий час вже минув. Два роки “відпочинку” від мирського життя промайнули доволі швидко, і я повернувся у звичайний світ, сповнений проблем і труднощів. Цікаво, що під час місії навіть і подумати про них не було часу.

Місія—це час, який ми віддаємо як жертву Богу і ближнім. Це час, сповнений благословеннями, свідченнями, одкровеннями і захоплюючими духовними історіями, які, я впевнений, надовго залишаться в моїй пам’яті.

Я почав служити в Російській Новосибірській місії. Була зима, коли я приїхав туди, але зустріли мене тепло, розповіли, де, що і як треба робити для того, щоб бути успішним місіонером. Невдовзі я вже звик до нових людей та певних місіонерських правил. Деякі з них спочатку не були зрозумілі, але я дотримувався їх, стараючись виконувати все, чого хоче від нас Господь, і з часом прийшло розуміння їхньої необхідності й того, що відбувається навколо. Я почав знаходити відповіді на важливі

питання й радів благословенням Бога, які відкривалися мені.

Спілкуючись з людьми, я дізнавався про їхні чудові історії навернення й набуття віри. Я познайомився з чоловіком, який приїхав на роботу в місто, де я служив. За планом, він мав перебувати там один-два місяці, але захворів на туберкульоз і змушений був пролежати в лікарні цілих півроку. Це був не легкий час для нього, друзі поїхали, а він залишився в незнайомій країні, та ще й хворий. Але він не нарікав, навпаки, був вдячний Богу за можливість почути про відновлену евангелію, за те, що знайшов нових друзів, якими ми йому стали, а головне—за те, що набув віру. Ми навчали його евангелії

**Старійшина
Яцюк**

й допомагали зміцнюватися у вірі. Перше, що він зробив, вийшовши з лікарні,—охрестився в нашій Церкві, а потім повернувся до себе додому, щоб поділитися новими духовними знаннями зі своєю сім'єю.

Проїшло півтора року від початку моєї місії, і в Росії вийшов новий закон, який не дозволяв мені перебувати там більше 3-х місяців, тому мене перевели в Донецьку Українську місію, а потім у Львівську Українську місію, де я й завершив своє служіння в якості місіонера повного дня. Мені довелося немало поїздити, але я вдячний Богу за цей незабутній досвід, який отримав, служачи в чотирьох різних місіях. Згадуючи про той досвід, хочу зазначити, що було багато дивовижного, але не все було легко. Ми знаємо, що прийшли у цей світ, в якому повно проблем і труднощів, тому, природно, часом ми відчуваємо сум і розчарування. Цьому треба давати раду і вчитися долати всі перепони на нашому шляху. Особливо це важливо робити, служачи на місії, щоб залишитися хорошим прикладом для людей, показувати їм шлях, яким вони можуть йти, щоб спастися. Для цього в нас є допомога від Бога, і, як сказав Президент Спенсер В. Кімбол: “Під час рукопокладання відбувається у прямому розумінні ваше відділення; це відділення від гріха, від того, що є хтивим; від усього грубого, низького, огидного, підлого чи вульгарного; відділення від світу, щоб піднести до вищого рівня думки і діяльність. Це благословення залежить від нашої відданості роботі” (“Проповідайте Мою євангелію”, с. 4).

Під час служіння на місії треба багато трудитися, але нам обіцяна допомога: “Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!” (Матвій 28:19–20).

Я знаю, що служіння на місії—це унікальний час, який ми можемо присвятити служінню Богу та людям. Ми можемо допомогти їм прийняти відновлену євангелію та мати спасіння. Навіть одна спасенна душа варта нашого служіння. ■

Наші свідчення

Родіон і Микита Горєви

Українська Дніпропетровська місія, Полтавська філія

Родіон і Микита Г.

Родіон (13 років): “І більше того, я кажу тобі, що не буде дано ніяке інше ім'я або іншу путь, чи засіб, якими спасіння може прийти до дітей людських, тільки в імені Христа, Господа Вседержителя, і через нього” (Мосія 3:17). Цей вірш для мене, як і для кожного члена Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, дуже важливий. Напевно, це одні з перших слів, які ми чуємо, зустрівшись з місіонерами.

Якщо ми ступаємо на шлях гріха, то віддаляємося від Христа і піддаємося спокусам Сатани. Це схоже на подорож потягом, який іде в невідомому нам напрямі. Ми сідаємо в нього, нам добре, зручно і нам не хочеться з нього сходити. “Мабуть,

його кінцева зупинка така ж класна!—думаємо ми.—Але навіть і не здогадуємося, що він іде у провалля”.

“... тільки в імені Христа ... і через нього”,—розмірковуючи над цими словами, я згадую рядки з гімну № 59: “За Мною йдіть”—слова прості, але значні і осяйні”. Так. Слова прості, але вони мають величезне значення. І якщо ми завжди будемо пам'ятати про Христа, то ніколи не опинимося під впливом Сатани.

Давайте не забувати ці слова і зберігати їх у своєму серці. Тоді Святий Дух буде перебувати з нами і обов'язково допоможе.

Микита (15 років): “Але, дивись, я маю все як свідчення, що це істина; і ти також маєш

усе як свідчення тобі, що це істина; і чи будеш ти заперечувати це? Чи ти віриш, що це істина?” (Алма 30:41).

Цей вірш я прочитав у книзі Алми, коли ми її вивчали в семінарії. Я часто чув свідчення членів Церкви про те, що рано чи пізно прийдуть випробування.

Поки у мене не було серйозних випробувань, але я пообіцяв собі, що в найтяжчі моменти свого життя я буду згадувати цей вірш, щоб не зійти зі шляху. Треба зміцнювати своє свідчення настільки, щоб воно стало таким же міцним, як в Алми, щоб ніякий Коригор

(негативний персонаж) не зміг його зламати.

Усі ми повинні зміцнювати своє свідчення кожного дня. Цей вірш дуже надихає мене. Коли я поїду на місію, то буду знати, який вірш прочитати, запрошуючи людей прийти до Христа. ■

НАМАГАТИСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Перше свідчення

Наталія Сафонова

Українська Дніпропетровська місія, Луганська філія

Якось ми з чотирирічним сином Дімою їхали потягом “Феодосія—Луганськ”. Нашою попутницею виявилася трирічна дівчинка на ім'я Соня. Діти дивилися у вікно на прекрасні пейзажі, що змінювали один одного. Був ясний ранній ранок.

- Соня, ти бачиш небо?,— спитав Діма.
- Так...,— відповіла дівчинка.
- І навіть знаєш, хто там живе?
- Ні... Метелики, мабуть.
- Там живе Бог. Я знаю,— поділився своїм першим свідченням мій син.

Упродовж двох років він був активним слухачем домашньої семінарії, в якій навчався його старший брат, який завжди залюбки приймав молодшого брата у свою компанію.

Потяг мчав далі і ось-ось мав доїхати до своєї кінцевої станції. Діти як і раніше дивилися у вікно. Діма знову звернувся до дівчинки, щоб продовжити спілкування з нею, але вона не відповіла. Невдовзі потяг зупинився. Попрощавшись, ми вийшли з вагона.

- Що ти ще хотів сказати Соні,— спитала я.
- Хотів сказати, що Бог живе не тільки на небі. Також і в храмі.

Дімі дуже хотілося, щоб Соня знала те, що знає він. Але ще більше йому хотілося, щоб вона захотіла про це дізнатися. На жаль, це було рано-вранці і Соня тільки прокинулась. ■

Діма С.